

לְקוֹנֵם, בְּאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁנַצְטוּוּ.
זֶהוּ שְׁפִתּוֹב (שם) שְׂאוֹ מְרוֹם
עֵינֵיכֶם וְרָאוּ מִי בָרָא אֱלֹהִי וְגו' .
תוֹךְ כְּדֵי כִּף עֲלֶה הָאוֹר. קָמוּ
וְהִלְכוּ.

עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, בָּא הַנָּשֵׁר
הַגְּדוֹל, הַקִּיף עַל רִאשֵׁיהֶם וְעָמַד
עֲלֵיהֶם. אָמַר רַבִּי פִּנְחָס, וְדַאי זְמַן
רְצוֹן הוּא עֵתָה. אוֹתָהּ שַׁעַה
נִפְתְּחוּ שַׁעְרֵי רַחֲמִים לְכָל אוֹתָם
שֶׁבְּבֵית חֲלָים, וְהוּא זְמַן לְרִפּוּאָה
שְׁלָהֶם. וְאֵף עַל גֵּב שְׁהֶם אֶסוּרֵי
הַמֶּלֶךְ, שֶׁהָרִי נִשְׂרַח זֶה סִימָן שֶׁל
רַחֲמִים הוּא.

פִּתְחָ וְאָמַר, (דברים לב) כְּנִשְׂרַח יַעִיר
קָנוּ עַל גּוֹזְלָיו יִרְחַף וְגו' . אֵין
בְּעוֹלָם מִי שֶׁהוּא בַּעַל רַחֲמִים עַל
בְּנָיו כְּנִשְׂרַח, וְהָרִי פָּרְשׁוּ הַפְּסוּק
שְׁנַאֲמַר (משלי ל) וַיֹּאכְלוּהָ בְנֵי נִשְׂרַח,
שֶׁהוּא מְרַחֵם עַל בְּנָיו. וּמִתוֹךְ
שַׁעֲתָה זְמַן שֶׁל רַחֲמִים, בָּא נִשְׂרַח
זֶה וְסוֹבֵב עֲלֵינוּ. בְּשַׁעַה זֹאת הִיא
רַחֲמִים לְכָל אוֹתָם שֶׁבְּבֵית חֲלָים.
וְזֶהוּ שְׁפִתּוֹב (תהלים ה) ה' בִּקְרָה
תִּשְׁמַע קוֹלִי. וְזֶה בִּקְרָה שֶׁל אֲבָרְהָם
וְהַתְּעוּרָרוֹת שֶׁלוֹ.

תוֹךְ כְּדֵי כִּף סָבַב הַנָּשֵׁר וְעָבַר
לְפָנֵיהֶם. אָמַר רַבִּי פִּנְחָס, נִשְׂרַח
נִשְׂרַח, מָה אֵתָה אֶצְלָנוּ? אִם
בְּשִׁלְיחוֹת קוֹנֵךְ בָּאת - הָרִי אָנוּ
כְּאֵן. אִם בְּגִלְלַת דְּבָר (סימן) אַחַר
בָּאת - הָרִי אָנוּ כְּאֵן מְזַמְנִים
לְשַׁמְעַ. הַתְּרוּמָה הַנִּשְׂרַח לְמַעַלָּה
וְנִתְּפָסָה מֵהֶם, וְהֵם יִשְׁבוּ.

אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, זֶה שֶׁל שְׁלֹמֹה
הַמֶּלֶךְ קִטְן (תמונה) הוּא, שְׁלֹמְדָנוּ,
הַנִּשְׂרַח הַגְּדוֹל הִיָּה בָּא אֶצְל שְׁלֹמֹה
הַמֶּלֶךְ בְּכָל יוֹם וְיוֹם, וְהִיָּה שְׁלֹמֹה
הַמֶּלֶךְ רוֹכֵב עַל כְּנָפָיו, וּמוֹבִיל
אוֹתוֹ אַרְבַּע מְאוֹת פְּרָסוֹת
בְּשַׁעַה אַחַת. לָאֵן הוֹבִיל אוֹתוֹ?
לְתַרְמוּד בַּמְדָּבָר בְּהָרִים. מְקוֹם
אַחַד יֵשׁ אֶצְל הָרִי הַחֲשֵׁךְ שְׁנִקְרָא
תְּרַמוּד בַּמְדָּבָר, וְאֵין הוּא מְקוֹם

דְּאֵתְפִקְדָן. הָדָא הוּא דְכִתְיִב, (ישעיה מ) שְׂאוֹ מְרוֹם
עֵינֵיכֶם וְרָאוּ מִי בָרָא אֱלֹהִי. וְגו' . אֲדִהֲכִי אֶתָּא
נְהוּרָא, קָמוּ וְאֶזְלוּ.

עַד דִּהּוּוּ אֶזְלִי, אֶתָּא נִשְׂרַח רַבְרַבָּא, אֶסְחַר עַל
רִישֵׁיהוּ, וְקִיָּמָא עֲלֵיהוּ. אָמַר רַבִּי פִּנְחָס,
וְדַאי עֵידָן רַעוּתָא הוּא הַשְׁתָּא, בְּהַ שַׁעֲתָא,
אֶתְפִּתְחוּ תְרַעֵי דְרַחֲמֵי, לְכָל אֵינוֹן בֵּי מְרַעֵי,
וְהוּא זְמַנָּא לְאַסּוּוֹתָא לוֹן. וְאֵף עַל גֵּב דְּאֵינוֹן
אֶסִּירִין לְמַלְכָּא (ס"א רמלכא). דִּהָא נִשְׂרַח דָּא
סִימָנָא דְרַחֲמֵי אִיהוּ.

פִּתְחָ וְאָמַר, (דברים לב) כְּנִשְׂרַח יַעִיר קָנוּ עַל גּוֹזְלָיו
יִרְחַף וְגו' . לִיכָּא בְּעֵלְמָא מָאֵן דְּאִיהוּ
בְּרַחֲמֵי עַל בְּנָיו כְּנִשְׂרַח, וְהָא אוֹקְמוּהָ דְכִתְיִב,
(משלי ל) וַיֹּאכְלוּהָ בְנֵי נִשְׂרַח, דְּאִיהוּ רַחֲמָנָא עַל
בְּנָיו. וּמַגּוּ דִּהַשְׁתָּא עֵידָן דְרַחֲמֵי, אֶתָּא נִשְׂרַח
דָּא וְאֶסְחַר עֲלָנָא. בְּשַׁעֲתָא דָּא אִיהוּ רַחֲמֵי,
לְכָל אֵינוֹן בֵּי מְרַעֵי. וְדָא אִיהוּ דְכִתְיִב, (תהלים
ה) יי בִּקְרָה תִשְׁמַע קוֹלִי. וְדָא בִּקְרָה דְאַבְרָהָם,
וְאֶתְעֲרוּתָא דִּילֵיהּ.

אֲדִהֲכִי, אֶסְחַר נִשְׂרַח וְאֶעֱבַר לְקַמֵּייהוּ. אָמַר
רַבִּי פִּנְחָס, נִשְׂרַח נִשְׂרַח, מָה אֵתָּא אֲנָתָּ
לְגַבְזָן, אִי בְשִׁלְיחוֹתָא דְמְרַךְ אֶתִּית, הָא אֲנָן
הָכָא. אִי בְגִין מְלָה (ס"א סימנא) אֶתְרָא אֶתִּיתָא,
הָא אֲנָן הָכָא זְמִינִין. אֶתְרָם נִשְׂרַח לְעִילָא,
וְאֶתְפְּסֵי מְנִיֵּיהוּ, וְאֵינוֹן יִתְבוּ.

אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, הָא דְשְׁלֹמֹה מְלָכָא זוּטְרִתִּי
(ס"א תיניקא) הוּא, דְתַגְנִין, נִשְׂרַח רַבְרַבָּא הוּוּה
אֶתִּי לְגַבִּיָּה שְׁלֹמֹה מְלָכָא בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא,
וְהוּוה שְׁלֹמֹה מְלָכָא רַכִּיב עַל גְּדַפְהָא, וְאוֹבִיל
לִיָּה ד' מָאָה פְּרָסֵי בְשַׁעֲתָא חָדָא. לָאֵן אוֹבִיל
לִיָּה לְתַרְמוּד בַּמְדָּבָר בְּהָרִים. אֶתְרָ פֶד אִיהוּ,
לְגַבִּי טוּרֵי דְחֲשׁוּכָא, דְאַקְרִי (מלכים א ט) תְּרַמוּד
בַּמְדָּבָר וְלָאוּ אִיהוּ אֶתְרָ דְתַרְמוּדָאִי, אֶלָּא

של אנשי תרמוד, אלא תרמוד
שהוא במדבר בהרים, ושם
מתאספים כל הרוחות והצדדים
האחרים. ואותו נשר היה טס
לשם בשעה אחת.

בין שהיה עומד על המקום
ההוא, הגביה הנשר, ושלמה
כתב פתק והשליכו לשם, ונצול
מאלו הרוחות. והנשר היה
מסתכל תוך החשף של ההרים
למקום ששם נמצאים עזא
ועזאל, שהם שם אסורים
בששלאות של ברזל קבועות
תוך התהום, ואין יכלת (רשות)
לאדם בעולם להפנס לשם,
ואפלו עופות השמים, חוץ
מבלעם.

ובין שהנשר מסתכל תוך החשף
הגדול, יורד למטה ולוקח את
שלמה המלך תחת פנה השמאלי,
ומכסה אותו, ועומד על אלו
הששלאות, והולך ומתקרב
אליהם, ושלמה אז מוציא טבעת
(שורטינג) שחוקק עליה שם קדוש,
ושם בפי הנשר, ומיד הם היו
אומרים כל מה שרוצה שלמה
המלך, ומשם היה יודע שלמה
חכמה עליונה. זהו שכתוב
(מלכים א-ט) ויבן וגו' את תדמר
[תרמוד] בארץ. וכי בנינים היה
עושה בארץ? אלא מהו ויבן?
הסתכל בשכלו וידע לאותו מקום
לדעת בו חכמה (עליונה) כמו שנאמר
(נחמיה ח) ויבינו במקרא).

עד שהיו יושבים, אותו נשר חזר
אליהם ושושנה אחת בפיו,
והשליף לפניהם והלך לו. ראו
ושמחו. אמר רבי פנחס, ולא
אמרתי לכם שגשר זה בשליחות
של קונו הולך ובא? שושנה זו
היא שושן עדות שאמרתי,
והקדוש ברוך הוא שלח אותה
אצלנו.

לדוד ללמד. וכי שושן עדות איזו

תרמוד דאיהו במדבר בהרים, ותמן מתפנשי
כל רוחין וסטרין אחרנין. וההוא נשרא הוה
טאס לתמן, בשעתא חדא.

בין דקאים על ההוא דוכתא, אנגבה נשרא,
ושלמה כתב פתקא, וארמי תמן,
ואשתזיב מאינון רוחין. ונשרא הוה מסתפל
גו חשוכא דטורין, לאתר דתמן עזא ועזאל,
דאינון תמן אסירין בששלאי דפרזלא, נעיצן
גו תהומי. ולית יכילו (כ"א רשו) לבר נש בעלמא
(דף ג"ג ע"ב) למיעל תמן, ואפילו עופי שמיא,
בר בלעם.

ובין דנשרא מסתפל גו חשוכא רברבא, מאיף
לתתא, ונטיל ליה לשלמה מלפא תחות
גדפהא שמאלא, ומכסייא ליה. וקיימא על
אלין שלשלאי, ואזלא ומקרבא לגבייהו,
ושלמה כדין אפיק עזקא, (שורטינג) דחקיק עליה
שמא קדישא, ושוי בפומא דנשרא. ומיד,
אינון הוו אמרי, כל מה דבעי שלמה מלפא,
ומתמן הוה ידע שלמה חכמתא (עלאה). הךא
הוא דכתיב, (מלכים א ט) ויבן וגו' את תרמוד
במדבר בארץ. וכי בניינא הוה עביד בארץ.
אלא מהו ויבן. אסתפל בסכלתנו, וידע לההוא
דוכתא, למנדע ביה חכמתא. (עלאה כמה דאת אמר
(נחמיה ח) ויבינו במקרא).

עד דהוו יתבי, הא נשרא אתיא לגבייהו,
ושושנה חדא בפומה, ושדי קמייהו,
ואזלת לה, חמו וחדו. אמר רבי פנחס, ולא
אמינא לכו, דנשרא דא בשליחותא דמארה,
אזלא ואתיא. שושנה דא, איהי שושן עדות
דקאמינא, וקודשא בריך הוא שדר ליה לגבן.
פתח פמלקדמין ואמר, (תהלים ט) למנצח על
שושן עדות מכתם לדוד ללמד. וכי

פתח פמקדם ואמר, (תהלים ט) למנצח על שושן עדות מכתם